

Manifest 2011

Bona tarda a totes i tots,

un any més ens retrobem aquí, al peu del Castellot, al peu del que anomenàvem la Casa Pairal. Aquest lloc tan simbòlic per Perpinyà i també pel conjunt dels Països Catalans.

Avui la Casa Pairal no és més! Se la buidada del seu contingut, de les seues col·leccions. Només queden a les parets uns rètols que expliquen la nostra història.

De la mateixa manera s'ha buidat el CeDACC el centre de documentació i d'animació de la cultura catalana, com s'ha buidat del seu contingut el Departament d'Estudis Catalans de la Universitat de Perpinyà, com resulten buides de continguts les famoses cartes aprovades pel Consell General i per la municipalitat de Perpinyà. Si no fóssim pas aquí avui, aviat aquest lloc tan simbòlic podria ser representatiu d'una futura Catalunya nord sense contingut, buidada de catalanitat, on al final quedaria encara potser l'accent català.

Però avui sem aquí, sem aquí per a resistir i per a reafirmar la nostra voluntat:

hem de parar aquesta descatalanització vergonyosa. Hem de recuperar els nostres drets, els drets legítims que tenen tots els pobles.

Avui commemorem i celebrem.

Commemorem el tractat dels Pirineus, el tractat simbolitza l'annexió de les terres nord-catalanes al reialme de França, un acord firmat per dues monarquies, sense l'avis dels interessats, sense l'avis dels catalans.

Una annexió que simbolitza la separació del Principat de Catalunya entre dos reialmes.

Catalunya nord és d'ençà sota administració francesa, i com tots els altres territoris dominats per aquest estat, Catalunya nord pateix un jacobinisme sense matís. Però Catalunya nord té un altre handicap, quan França va crear les regions, regions que havien de correspondre a delimitacions històriques, França va fer dependre Catalunya nord del Llenguadoc, un doble càstig pels nord-catalans, però aquí també resistim, resistim a França i al Llenguadoc. No ens enganyem, l'elecció d'un català a la presidència de la falsa regió no és cap garantia de millora.

Ara bé, sem aquí també per a celebrar,

un any més celebrem la llengua amb l'acte de cloenda del CORRELENGUA.

Una llengua que volem fer viure, una llengua que ens necessita per a viure, una llengua que necessitem per a viure.

La llengua catalana és la nostra llengua, la llengua comuna, la llengua que ens uneix que els hi agrada o no, i podem ser segurs que no els agrada.

França refusa encara i sempre reconèixer drets a les llengües minoritzades, vol aconseguir el seu objectiu: la total substitució lingüística.

Espanya ha reconegut l'oficialitat de la llengua catalana però sense descans intenta limitar-ne l'ús.

Un i altre estats ho saben prou bé que els pobles, les nacions se defineixen també per la llengua pròpia, i la llengua pròpia dels catalans, de tots els catalans és la llengua catalana. Per nosaltres catalans aquest fet és merament primordial.

Aquesta llengua comuna és la prova que sem pas el que nos volen fer creure.

Per a ser més clar, germans del sud, podeu testimoniar que Catalunya nord és la garantia, si encara en cal una, que no seu pas espanyols perquè nosaltres catalans del nord en sem pas d'espanyols, i de la mateixa manera podem testimoniar que sou la nostra garantia que sem pas francesos perquè vosaltres en sou pas de francesos.

Que siguem del sud o del nord hem de tenir clar que només hi ha una solució per a garantir el futur de la llengua catalana.

El Joan-Lluís Lluís al seu darrer llibre A Cremallengua ens ho explica i ens ho fa endevinar.

Ell fa una crida al Màrius Serra per mor que imagini un enigmàrius.

nos el lliuren d'aquesta manera:

L'única via a seguir per a la supervivència del català és una paraula de tretze lletres – la primera és una i- i és composta de sis síl·labes.

Afegiré que aquesta via és l'única que ens garanteix futur digne com a catalans.